

La importància d'un projecte comú en una societat multicultural

Alexandra GREBENNIKOVA i VOLKOVÁ

La multiculturalitat és una moneda de dues cares. D'una banda, es pot entendre, alegrement, com una trobada festiva de diverses cultures, que s'enriqueixen mútuament. D'una altra banda (la pessimista), es pot veure com a deteriorament generalitzat de la identitat que hom pateix.

És un estat del món tan aigualit que sembla que ja no som res, no som ningú, no tenim trets identificatius o identitaris de cap mena. No entenem què significa ser rus, ser francès, ser home, ser dona, ser de dretes, ser d'esquerres, ser cristià, ser ateu, ser banquer, ser poeta: no ho tenim clar.

En aquest desgavell generalitzat de correcció política tot és terriblement multiforme i ja no sabem qui és qui.

No ho estic criticant, Déu me'n guard, que jo sóc la primera que exerceixo cinc oficis, parlo cinc idiomes i sóc de tot arreu.

Tot ha de ser *multi*: multidisciplinar, *multitasking*, multilingüe, multiusos: que si no és *multi*, sembla que no és res. Una disciplina, una tasca, una llengua, ens queda com pobre, on vas tu fent una tasca?

I repeteixo, jo no em queixo per a res, que els traductors som multilingües d'ofici; la nostra raó de ser és fer de pont entre cultures per a la gent que necessita un pont, que sempre hi ha algú que el necessita, per molt *multi* que sigui, ningú no és *omnipotent*. Som útils, com a concepte. I com més multicultural és el món, més necessitat hi ha que tothom s'entengui, i no tan sols una mica, hi ha molts moments en què la gent necessita entendre's bé. Per tant, a mi la multiculturalitat em fa tremendament feliç i em manté viva.

Ara bé, com més diversos som i més multiformes ens tornem, més necessitat tenim d'agrupar-nos al voltant d'una cosa. Com la matèria gasosa a l'origen de l'univers, necessitem tenir centres comuns d'atracció als quals ens empeny una força prou potent per fer-nos formar noves estrelles i galàxies en lloc de desintegrar-nos.

I a Andorra, el que necessitem tots, precisament pel fet de ser tremendament multiculturals i multilingües, és un projecte comú de país que ens engresqui a tots. I ja m'agradaria dir-vos ara i aquí que tinc la resposta perfecta, que sé del cert que si, posem pel cas, s'adopta la llei de transparència política d'Andorra i tots tenim accés als extractes de les targetes que utilitzen els càrrecs públics, a tots els diferents detalls –no ho sé– de l'activitat subvencionada i de la contractació pública, per posar un exemple així a l'atzar, tot anirà bé i fins i tot la gent que no se sentia andorrana cantarà *El gran Carlemany* mirant els detalls dels pressupostos, jo no dic això, que no ho sé, però tot són idees.

O potser allò que ens fa falta són mites compartits. Fa el que ara sembla una eternitat, l'any 2008, per petició de la SAC vaig escriure per primera vegada les meves idees amb relació al concepte d'andorranitat: "Una de les característiques principals i més evidents dels habitants d'Andorra que se senten arrelats a aquesta terra, *arrelats a la pedra*, és el fet de sentir-se pirinencs: 'les meves muntanyes' són les paraules que amb més freqüència he sentit dir. Les muntanyes ens acaronen, ens protegeixen, ens fan seus, ens hi sentim a casa. La casa com a centre del món. La parròquia com a propietat comuna. L'esperit d'ajuda mútua i la voluntat de construir una societat on tots recordem els nostres orígens, sense por, que no siguem el proverbial niu d'escurçons que deia el nostre Antoni Morell, que en pau descansi, que no siguem aquell niu d'escurçons on ningú recorda els seus orígens."

I també hi ha una altra teoria que tenia el Morell; deia que si hi ha alguna cosa que pot salvar aquest país és la cultura. El que no va dir és *com*. Perquè, és clar, cultura, salva'ns! Com? Però per això hi som, no? Per pensar com i per tirar endavant. Moltes gràcies.

Alexandra Grebenniková i Volková,
traductora i llicenciada en Humanitats